

else om Affattelsen af denne Paragraf. Den handler nemlig om Tidspunktet for de i Loven indeholdte Reglers Strafftræden. I Regjeringsforslaget hedder det, at alle Sager, som indstævnes efter den 1ste Oktober 1888, altsaa den nu tilbagelagte 1ste Oktober 1888, skulle falde ind under Lovens Regler saaledes, at de ikke kunne procederes for Domstolene til Efterbetaling af Invalidforsørgelse. Man har ment i Udvalget, at det var at gaa lidt for haardt frem overfor en nu engang etableret Ret. Ganste bortset fra, hvorvidt man nu mener, at denne Ret er begrundet eller ikke, saa vil, da det nu engang er givet, at Domstolene anerkjende en saadan Ret, det være noget haardt at affjære fuldstændig Afgangen til at benytte de hidtil gjældende Regler efter den tilbagelagte 1ste Oktober. I Udvalget har man derfor ønsket at kunne give en noget længere Frist end den i Vindringsforslaget redigerede, ønsket, som af Mindretallet anbefalet — skjøndt det var ikke Mindretallets Standpunkt alene, men Udvalget har i alt Væsentligt været enig derom — at man kunde opnaa en noget længere Frist, f. Ex. af 3 Maanedes. Man blev enig i Udvalget og enig med den høitærede Finantsminister og man blev derfor staaende ved dette, at de i Loven indeholdte Regler skulde træde i Kraft samtidig med Loven, altsaa 8 Dage efter dens Befjendtgjørelse i Lovtidenden. Derfor vil man se, at der er, om end ganske vist forholdsvis en kort Frist, saa dog nogen Frist for de Invalider, som maatte mene nu at have Afkomst til at faae en Efterbetaling af Invalidforsørgelse for kortere eller længere Tid tilbage. De vil fra dette Øieblik, at altsaa Folkethinget maatte stemme for denne Slutningsbestemmelse, og indtil det Tidspunkt, da Loven endelig træder i Kraft, have en Frist til at indstævne disse Sager og faae dem behandlade efter de hidtil gjældende Regler. — Jeg skal hermed tillade mig at anbefale de af Udvalget stillede Vindringsforslag samt selve Lovforslaget, ændret saaledes, til Vedtagelse af det høie Thing. Jeg tror, at man derved har opnaaet at kunne gjøre en god Gjerning mod de paagjældende Invalider.

Maas jeg endnu kun sige til, at et æret Medlem af Udvalget, det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Svingerfen), som ikke var tilstede, da vi underskrev Betænkningen, tidligere har indtaget et lidt andet, fra Møtallet noget forskjelligt Standpunkt. Det ørede Medlem vil maaske selv gjøre Rede for sit Forbehold; jeg bemærker kun, at han er ikke bunden ved, at

hans Navn staar i Udvalget og ikke er nævnt som Medlem af Mindretallet.

Finantsministeren (Estrup): Jeg kan indskrænke mig til at udtale, at jeg kan tiltræde de af Udvalget i dens Helhed stillede Forslag. Ogsaa jeg forstaaer Begrænsningen af den nye § 4, 15,000 Kr., saaledes, at naar det viser sig, at der fornødt kan anvendes mere, da søges dette Beløb forhøiet, vel rettest gennem en særlig Lov og med Paavisning af den Anvendelse, der hidtil er gjort af Beløbet.

Ordføreren (Wojten): Den ærede Finantsminister indstød et Ord, som jeg dog vilde reservere Udvalget overfor, nemlig, at der rettest burde benyttes en særlig Lov, det har ikke været Udvalgets Forudsætning, at der skulde være Noget til Hinder for at enes om Summens Forhøielse paa Finantsloven.

Hjør: Det er saa langt fra, at jeg tager Ordet for at ville gjøre nogen Indvending imod denne Lov og allermindst imod Betænkningen, at jeg tværtimod føler Trang til at udtale en Tale specielt til det Udvalg, der har behandlet denne Sag, idet det efter min Mening fuldstændig har truffet det Rette; og jeg vil ligeledes takke den meget ærede Finantsminister, fordi han har forelagt Forslaget, og for den humane Maade, hvorpaa han i Aarene efter 1881, i hvilket Aar jeg havde den Ære at være Ordfører for en Forespørgsel paa Manges Begne her i dette Thing, har afgjort mange Andragender. Jeg er ham paa Bedkommendes Begne meget taknemmelig herfor, om jeg end kunde have ønsket, at en hel Del flere Andragender, der ere indkomne, vare blevne afgjorte paa samme Maade, og jeg tilstaaer — da jeg har lysket ikke lidt med disse Sager — at jeg har haft noget ondt ved flere Gange at forstaa, hvorfor den meget ærede Finantsminister har afvist dette eller hint Andragende. Men sidste Aar kom jeg til Kundskab om hans Motiver i Anledning af et Andragende, jeg selv havde indbragt, og jeg tilstaaer, der kunde være gode Grunde for den meget ærede Finantsminister til at tage Sagen saaledes, som han gjorde. Uagtet Bevisførelsen for, at det var mere end sandsynligt, at Bedkommendes Sygdom hidrørte fra Krigen, ser jeg, som jeg sagde, meget godt, at der kunde være Grunde for den meget ærede Finantsminister til at tvivle i saa Henseende. Andragendet blev derfor afvist. Nu er jeg intet Minut i Tvivl om, at naar dette Lov-